

ДА БЖДЕМЪ ТРЕЗВИ!

НАСЛЕДСТВО

Тогава, когато учителят изваждаше на урокъ ученика отъ I класъ Дражевъ Христо, той вмѣсто да разказва както другитѣ ученици — плачеше. Силно плачеше и нито дума отъ урока не казваше. Това за другаритѣ на Христо бѣше необяснимо.

Дражевъ Христо минаваше въ класа за много слабъ ученикъ и никой не дружеше съ него. Нѣкои по-палави ученици, дори често го подиграваха:

— Дражо, нѣма ли да заплачешъ?

— Я заплачи, заплачи мързеланко!

Христо въздъхваше дълбоко и отминаваше, а ако е въ класъ, скриваше лице между ржцетъ си и се захлупваше на чина.

Единъ пжтъ, следъ като Христо пакъ заплака въ класъ, учителят реши на всѣка цена да узнае причината.

— Кажы ми, Христо, защо плачешъ?

Христо мълчеше.

— Не, ти този пжтъ ще ми кажешъ — настояваше учителят — азъ трѣбва всичко да зная!

Единъ мигъ гробна тишина и после Христо избухна въ силенъ плачъ.

Ученицитѣ гледаха въ почуда.

Учителятъ заведе Христо въ учителската стая.

— Кажы сега защо плачешъ?

— Колкото и да чета не мога да запомня, господинъ учителю — започна да разказва презъ сълзи Христо — мжча се, по двацетъ пжти си прочитамъ урока и пакъ нищо не мога да запомня отъ него... Какво да правя?...

Учителятъ всичко разбра.

Христо бѣше дете на старъ пияница.

Димитъръ Аджарски

ГАТАНКА

Дълга Вида рждива на извора отива, потапя си главата, напълва си устата. Дето Вида помина по бѣлата рудина, нанadolu съ главата, а нагоре съ краката, черни стжпки остави, черна дияра направи. Разчу ми се въ селата събраха се децата: стжпкитѣ и четѣха, умъ и разумъ берѣха.

Ас. Разцвѣтниковъ

ГРОЗДОБЕРЪ

Гроздоберъ е — дружно тргватъ за лозята малки и голѣми съ кошница въ ржката.

Всѣки бърза — иска първи да започне да бере съсъ радостъ гроздетѣ сочни.

Та къмъ кжщи рано, рано да подкара: кошоветѣ пълни тамо да стоваря.

Кехлибарно зърно вредомъ да засвѣти, сутринъ да ни буди съ радостъ на сърдцето,

Ас. Калояновъ

НА ЗАНЯТЪ

Не ще ви видя поляни, не ще ви видя балкани, нито васъ ниви, градини съ цвннали бѣли гиргини, нито васъ родни полета, съ китни зелени дървета. Напускамъ своята родина и заминавамъ въ чужбина. Отивамъ, за да сполуча, занаятъ да се науча, та после съ радостъ голѣма да храня татка и мама.

Атанасъ Душковъ

АСЕНЪ РАЗЦВѢТНИКОВЪ

Роденъ е презъ 1897 г. въ с. Драганово — Г. Орѣховско. Издаде книги за възрастни: „Жертвени клади“, „Двойникъ“ и „Планински вечери“, а за деца: „Юнакъ Гого“, „Отъ нищо, нѣщо“, „Деветиятъ братъ“ и „Хороводецъ Патаранъ“. Книгитѣ му го чзтъкнаха като талантливъ поетъ

АСЕНЪ КАЛОЯНОВЪ

Роденъ е презъ 1901 год. въ гр. Пазарджикъ. Издаде следнитѣ стихосбирки: „Насаме“, „Гонитба“, „Скиталчество“, „Пратеникъ“, „Подъ сѣнката на града“, „Година“ и „Стжпки по брѣга“. Въ своитѣ хубави стихотворения Ас. Калояновъ ратува за по-щастливи дни въ живота

АТАНАСЪ ДУШКОВЪ

Роденъ презъ 1908 год. въ гр. Фердинандъ. Издаде книга стихове за възрастни „Момъкътъ съ латерната“, а за деца: „Заю Баю радиолюбитель“, „Майчино сърдце“ и др. Той пише и хубави хумористични стихотворения. Всички негови работи сж пропити отъ едно сърдечно настроение и топлота

РОДНА РЕЧЪ

Родна речъ, омайна, сладка що звучи навредъ край менъ; речъ на мама и на татка, речъ, що мълвя всѣки день. Тя звъни, когато пѣя: въ радостни игри ехти; вечеръ приказки на нея баба тихо ми реди. И наядъ книгата унесенъ родна реч ми пакъ шепти... Милва тя катъ нѣжна пѣсенъ, като утренъ звънъ трепти.

Ранъ Босилекъ

ГАТАНКА

Вѣчно бърза, кой знай де, нѣма време да яде. Яденето му остава, леле Боже, закъснява! Съ нова шапка на главата, съ нова книга въвъ ржце, излетява изъ вратата съсъ разтупкано сърдце. Викнешъ ли му: Чакай Гого, отговаря: Бързамъ много! И добавя съ веселъ вичъ: — Мзъ съмъ вече...

Лжчезаръ Станчевъ

ЕСЕНЪ ВЪ ПОЛЯТА

Въ синитѣ простори въ дълги върволицы, гордо, гордо порятъ прелетнитѣ птици. Жерави далече дружно сж поели, маршове сърдечни шумно сж запѣли. Въ горскитѣ пжтеки есенъ тихо броди и постелки меки стеле дето ходи. После безъ да чака въ нивитѣ се спуща, среща тя селяка съ бѣлитѣ навуша; съ ново кринче пълно — златно жито сѣе; и въвъ всѣко зърно свѣтла радостъ грѣе.

Григоръ Угаровъ

РАНЪ БОСИЛЕКЪ

Роденъ е презъ 1886 г. въ гр. Габрово. Издаде следнитѣ книги за деца: „Косю-Босю“, „Чинъ - чирикъ“, „Синечъ“, „Неродена мома“, „Жива вода“ и „Незнаенъ юнакъ“. Отъ 1923 г. до сега е редакторъ на сп. „Детска радостъ“. Ранъ-Босилекъ е единъ отъ най-даровититѣ детски писатели

ЛЖЧЕЗАРЪ СТАНЧЕВЪ

Роденъ е презъ 1908 год. въ Бани Вършецъ. Издаде книги за възрастни: „Безшумни дни“, „Пролѣтъ на булеварда“, „Хора по стрѣхитѣ“, а за деца: „Заю Баю воденичаръ“, „Весели пжтешественици“ и др. Неговата поезия се отличава съ своята яснота и любовъ спрямо онеправданитѣ въ живота

ГРИГОРЪ УГАРОВЪ

Роденъ е презъ 1911 г. въ с. Челопечене, Софийско. Издаде две книги за деца съ приказки и разкази: „Горското дете“ и „Синигерова жалба“. Разказитѣ му сж изъ живота на селото, което той обича и възпѣва съ любовъ. Сътрудничи въ почти всички детски издания

СВѢТЛИ ПРИМѢРИ

НАРОДНИТЪ БУДИТЕЛИ

Именана на българскитѣ народни будители сж най-свѣтлата страница въ историята на нашия народъ, защото тѣ пожертвуваха всичко свое — пожертвуваха живота си — само и само заритѣ на свободата да облагратъ българския хоризонтъ.

И тѣхното свято дѣло успѣ. Непосилното петвѣковно робство бѣ отхвърлено. Тежкитѣ вериги, съ които бѣ окованъ духътъ на поробенія българинъ престанаха да дрѣнчатъ. Свободата, дълго жадуваната свобода, разлѣ радостна усмивка по лицата на всички.

Дѣлото на народнитѣ ни будители е много, много голѣмо. Тѣ разпрѣстнаха по всичкитѣ краища на поробеното ни отечество искритѣ на свободния животъ и подпалиха съ това пожара за свободата, въ чито огромни пламъци изгорѣ тежкото и непоносимо петстотинъ годишно турско робство.

Поучете се, деца, отъ свѣтлото дѣло на нашитѣ народни будители. Старайте се винаги и всѣкога да имате предъ себе си, като една свѣтла пжтеводна звезда, като фаръ всрѣдъ морето на живота, привързаностята на народнитѣ будители къмъ родната земя и къмъ българския народъ. Продражавайте на дѣлото и посжпкитѣ имъ.

Народнитѣ будители сж първитѣ наши учители-просвѣтители.

Нека се поклонимъ предъ тѣхната свѣтла паметъ и нека винаги ги пазимъ близо до сърдцето си.

Кл. Симеоновъ

Знаете ли, че...

— Ако камилата можеше да напѣлни едновременно всичкитѣ си стомашни резервуари съ вода, тя щѣше да пие само два пжти годишно, за да живѣе.